

รอยรักในไร่ชา

นามปากกา: ศรียา19

ปก: ศรียา19

ปีที่เผยแพร่: 2025

ขอสงวนลิขสิทธิ์นิยายเรื่อง “รอยรักในไร่ชา” ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 และที่แก้ไขเพิ่มเติม

ทักทายผู้อ่าน

สวัสดีนักอ่านทุกท่าน นิยายเรื่องนี้เป็นนิยายแนวรักโรแมนติคผสมผสานกับแนวสืบสวนสอบสวน การสืบหาความจริงที่ซ่อนเร้นบางอย่าง ที่เริ่มต้นจากการตายของ ‘ชมดาว’ ภรรยาสาวของ ‘พนา’ เจ้าของไร่ชาชมดาวที่ใคร ๆ ต่างก็รู้จักสองสามีภรรยาคู่นี้ว่าพวกเขารักกันปานไหน แต่แล้ววันหนึ่งชีวิตคู่ของพวกเขาถึงจุดสิ้นสุดด้วยการฆ่าตัวตายของชมดาว ที่ใคร ๆ ก็ไม่รู้ถึงสาเหตุการตายที่แน่ชัดของเธอ แต่จากการสืบสวนของเจ้าหน้าที่ตำรวจ พวกเขาปิดแฟ้มคดีนี้ด้วยการฟันธงว่าชมดาวฆ่าตัวตาย ในขณะเดียวกันชาวบ้านก็เพ่งเล็งว่าชมดาวอาจตายเพราะพนา

ส่วนแพรวนั้น เป็นหญิงสาวลูกผู้ดีในเมืองกรุง ที่ชีวิตแต่งงานของเธอนั้นก็ไม่ราบรื่นเท่าใดนักเพราะมีเรื่องของเงิน ๆ ทอง ๆ เข้ามาเกี่ยวพัน และมีสาเหตุที่ทำให้เธอนั้นตัดสินใจเดินทางไปยังไร่ชาชมดาวเพื่อค้นหาความจริงบางอย่าง

นิยายเรื่องนี้ผสมผสานทั้งการสืบสวนหาความจริง กฎหมาย และความรัก ที่พนาและแพรวาจะต้องเผชิญ แล้วใครกันแน่คือผู้ที่อยู่เบื้องหลังทุกอย่าง แล้วแต่ละคน ชีวิตจะลงเอยเช่นไร ติดตามได้ใน ‘รอยรักในไร่ชา’

บทนำ

“กีนยาหรือยังครับ ชมดาว” ‘พนา’ เจ้าของไร่ชา ‘ไร่ชาชมดาว’ หนุ่มร่างสูง หล่อตี๋ วัย 33 ปี เรียนจบจากคณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยชื่อดังแห่งหนึ่งของภาคเหนือ ด้วยเกียรตินิยมอันดับ 1 แต่ถึงแม้กระนั้น เขาก็ไม่ได้ทำอาชีพเป็นวิศวกร ตามที่ปักกับม้าของเขาคาดหวังเอาไว้

ครอบครัวของพนา เป็นครอบครัวที่มีฐานะค่อนข้างดีมีทรัพย์สินเป็นที่ดินมากมายในแถบภาคเหนือ และเป็นคนไทยเชื้อสายจีน จึงไม่แปลกที่เขาจะเลือกทำธุรกิจส่วนตัวโดยขอที่ดินบนดอยที่ป่าของเขามีกรรมสิทธิ์อยู่ นำมาประกอบกิจการไร่ชาเพื่อปลูกใบชาส่งจำหน่ายทั่วภูมิภาค

ส่วน ‘ชมดาว’ นั้น เธอก็ไม่ได้มีฐานะด้อยไปกว่าพนาเลย เธอเป็นหญิงสาวอายุ 31 ปี เป็นหญิงสาวหน้าตาดีและเคยเป็นถึงดาวคณะ เธอเรียนจบสายนิเทศศาสตร์มา พ่อและแม่ของเธอดำรงตำแหน่งกรรมการบริษัทส่งออกพวกเพชรพลอย แต่ถึงแม้จะดูเหมือนว่าเธอมีความเพียบพร้อม แต่ชมดาวนั้นก็จัดว่าเป็นผู้หญิงที่ค่อนข้างหัวอ่อนอยู่พอสมควร เธอเป็นคนเชื่อคนง่ายและอ่อนไหวง่าย พูดอีกอย่างหนึ่งคือ ชมดาวเป็นผู้หญิงที่ค่อนข้างใสซื่อเลยทีเดียว

พนาและชมดาวนั้นพบกันครั้งแรกในงานเลี้ยงบริษัทที่พ่อกับแม่ของชมดาวเป็นกรรมการอยู่ บริษัทนั้นชื่อว่า ‘เจมส์เฮาส์’ ที่พนามีโอกาสได้ไปร่วมงานเลี้ยงนั้นก็เพราะว่า ช่วงนั้นเป็นช่วงที่เขา กำลังคิดจะนำที่ดินของปามาต่อยอดธุรกิจบางอย่าง ปาของพนาบอกว่ามีที่ดินแห่งหนึ่งที่น่าจะขุดหาพลอยได้ดินได้ จึงอยากให้พนาไปสานสัมพันธ์กับพวกนักธุรกิจด้านเพชรพลอยเอาไว้ก่อน เมื่อถ้าได้ลงมือทำธุรกิจเพชรพลอยจริงจังแล้วจะได้ไม่เสียเวลาไปหาลูกค้ามารับเพชรพลอยที่ขุดได้ไปขาย

ชมดาว หญิงสาวแสนสวยในงานเลี้ยงคืนนั้น ใส่ชุดเดรสเกาะอกสีเบส ชุดที่เน้นส่วนว้าวส่วนโค้งของรูปร่างของเธอได้เป็นอย่างดี ประกอบกับผมที่ยาวสวยมีความเป็นลอนนิด ๆ ใบหน้าที่ดูนวลผ่องรับกับต่างหูเม็ดเล็กที่ใบหู สองประกายระยิบระยับ คืนนั้น ในงานเลี้ยงอันแสนน่าเบื่อ คงมีแต่หญิงสาวที่ชื่อชมดาว ที่มองอย่างไรก็ไม่น่าเบื่อเลย

พนา จด ๆ จ้อง ๆ ชมดาวในระยะไม่ไกล เมื่อเขาเห็นจังหวะที่คนที่สนิทสนมอยู่กับเธอก่อนหน้านี้เดินออกไป เขาก็รีบเข้าไปคว้าโอกาสนั้น ทำความรู้จักกับเธอในทันที

ทั้งสองพูดคุยทำความเข้าใจกันอย่างไม่สนใจว่าใครจะทำอะไรในงานเลี้ยงนั้น ไม่สนใจว่าเวลาผ่านไปนานแค่ไหน เหมือนโลกทั้งใบมีแค่พวกเขาสองคนยืนอยู่ในงานนั้น

แน่นอนว่าพนาหลงรักชมดาว ไม่ใช่เพราะความฉลาดของเธอ เธอไม่ใช่คนฉลาดอะไร แต่ด้วยความเพียบพร้อมเหมาะสมทั้งฐานะและหน้าตา พนาจึงขอให้ปากกับม้าไปสู่ขอชมดาวอย่างเป็นทางการเป็นเรื่องเป็นราว

ในที่สุดทั้งสองก็แต่งงานกัน จัดพิธีใหญ่โตสมฐานะของครอบครัวทั้งสอง แต่ทว่าในตอนนั้น พนาไม่สามารถต่อโครงการชุดเพชรพลอยตามที่เขาตั้งใจเอาไว้ที่แรก เขาเปลี่ยนเป้าหมายจากการทำธุรกิจเพชรพลอย มาเป็นการทำไรชาแทน โดยตั้งชื่อไรชาขึ้นตามชื่อของภรรยาของเขาเอง

ชีวิตคู่ของพนากับชมดาวนั้น แรก ๆ ก็ดูเหมือนจะราบรื่นดี เขากับชมดาวย้ายไปอยู่บนดอยที่เป็นไรชา นั้น เข้ารู้พนา ก็จะออกไปไรชาปลูกไร่ เพื่อที่จะไปดูใบชาและเก็บเกี่ยว คัดแยก และส่งโรงงานเพื่อเข้าสู่กรรมวิธีในการบรรจุจัดจำหน่าย ชีวิตของเขาวนเวียนอยู่แต่กับการปลูกชาอยู่อย่างนั้น โดยที่ชมดาวก็ไม่ได้ทำงานอะไรเป็นกิจลักษณะ จะมีแต่ช่วยเหลือในเรื่องธุรกิจเล็ก ๆ น้อย ๆ ของพนาบ้างเป็นบางครั้ง หรืออาจจะต้องเดินทางไปกรุงเทพเพื่อไปหาพ่อกับแม่ของเธอและช่วยกิจการของท่านบ้างตามแต่เธอจะมีเวลา

ผ่านไปหนึ่งปีที่พนาและชมดาวแต่งงานกัน ชีวิตของพนายังคงหมกมุ่นอยู่แต่กับการปลูกชาและขนส่งใบชาไปโรงงานผลิตชา บางครั้งเขาก็กลับดึก และทุกเช้าเขาต้องตื่นตั้งแต่ตีสี่ตีห้าเพื่อไปดูใบชาที่ปลูกไว้ ทำให้พนาไม่มีเวลาให้กับชมดาวมากนัก และหลัง ๆ ชมดาวเองก็ดูเหมือนจะมีอาการหึงหวงพนากับผู้หญิงทุกคนที่เขาเข้าใกล้หรือต้องทำงานด้วย ไม่เว้นแม้แต่ลูกไร่ของพนาเอง

ทั้งสองคนเริ่มมีปากเสียงกันบ่อยครั้งขึ้น พนาเองก็ไม่เข้าใจว่าตัวเขาทำผิดอะไร และบางครั้ง ชมดาวก็ทำร้ายตัวเอง จึงเป็นสาเหตุให้พนาต้องพาเธอไปหาจิตแพทย์ และคำตอบที่ได้รับคือ ชมดาวมีอาการเป็นโรคซึมเศร้า

กระทั่งเข้าสู่ปีที่สามที่ทั้งสองอยู่ด้วยกันฉันท์สามีภรรยา ก่อนที่พนาจะออกไปที่ไรชา เขาจะจัดยาต้านเศร้าตามที่จิตแพทย์จัดให้แก่ชมดาว เพื่อให้เธอกินหลังอาหารเช้า ด้วยความหวังที่ว่าชมดาวจะมีอาการที่ดีขึ้น

บทที่ 1

จุดเริ่มต้นของโศกนาฏกรรม

เวลาตี 3 วันที่ 5 มกราคม 2565

ก็อก ๆ เสียงเคาะประตูดังขึ้นยามวิกาล

คนงานในไร่ชาคนหนึ่ง พนาเรียกมันว่า ‘เปี้ยก’ เปี้ยกวิ่งลงลานหน้าตาคืน “คุณพนาครับ คุณพนา แย่แล้วครับ!”

ก็อก ๆ เขาเคาะประตูไม่หยุด

“อืมมม...” พนาพยายามลืมตาขึ้น เปลือกตาอันหนักอึ้งของเขาค่อย ๆ เปิดออกอย่างไม่เต็มທີ່คืน เขาใช้มือขยี้ตาลูก ๆ แล้วพยายามดันตัวลุกขึ้นจากที่นอนเพื่อไปเปิดประตู

ก่อนจะบิดลูกบิดประตู พนาเอื้อมมือไปจะปลดล็อกกลอนออก แต่กลอนไม่ได้ถูกล็อกเอาไว้อย่างที่เขาระลึกได้ สีหน้าของเขามีเมื่งเล็กน้อย แล้วค่อย ๆ บิดลูกบิดประตู

ประตูยังไม่ทันจะเปิดออกดี แต่มือของไ้เปี้ยกผลักประตูให้เปิดออกโดยเร็วเหมือนกับจะรอช้าไม่ได้ “แย่แล้วครับคุณพนา ฮือ ๆ” เสียงไ้เปี้ยกสั่นเครือพูดไม่เป็นคำ

พนาไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น แต่เขาถูกปลุกขึ้นมาเวลานี้ ก็ย่อมรู้สึกหงุดหงิดไม่น้อย “มีอะไรล่ะเปี้ยก นี่มันกี่โมง....”

“คุณชมดาว... คุณชมดาว ตายแล้วครับ ฮือ ๆ” ไ้เปี้ยกรีบตัดบทขึ้นเพื่อรายงานเจ้าของไร่

“อะไรของมึง ชมดาวก็นอนอยู่...” พนาหันไปที่เตียง พลาซึ้นวไปยังเตียงที่ควรจะมีชมดาวนอนอยู่ตรงนั้น... แต่มันกลับว่างเปล่า

“ชมดาว! ชมดาว!” เขาเดินไปที่เตียงรื้อผ้าห่มขึ้น เพื่อให้แน่ใจว่าชมดาวไม่ได้นอนอยู่ตรงนั้นจริง “เมื่อกี้มึงว่ายังไงนะ” พนาเริ่มใจเสีย เสียงเขาเริ่มสั่น ถ้ามไ้เปี้ยกย้ำอีกครั้ง

“ตำรวจพบศพคุณชมดาวอยู่ที่อ่างเก็บน้ำข้างไร่เมื่อช่วงโมงที่แล้วครับ มีคนไปหาปลาทูบอกว่าเจอศพ
แถวนั้นเลยแจ้งตำรวจไปดู กลายเป็นคุณชมดาวครับ ฮือ ๆ”

พนาได้ยินคำบอกเล่าของไอ้เปี้ยกก็ไม่รอช้า เขารีบหยิบโทรศัพท์มือถือแล้วขับรถออกไปที่อ่างเก็บน้ำ
นั้น มือของเขาสั่นสะท้านจับพวงมาลัยแทบไม่อยู่ ใจของเขาเต้นแรงแทบจะหลุดออกจากอก ถ้าสิ่งที่เขารับรู้
เป็นเรื่องจริง พนาคิดไม่ออกเลยว่าจะทำอย่างไรดี

ระยะทางจากบ้านพักในไร่ชาชมดาวอยู่ไม่ห่างจากอ่างเก็บน้ำมากนัก รถกระบะของพนาจอดอยู่ตรง
ทางเข้าอ่างเก็บน้ำอย่างรีบ ๆ เสียงเอี้ยดที่เกิดจากการเสียดสีของล้อรถกับผิวดินดังขึ้นพร้อมกับฝุ่นที่กระจายตัว
ออกจากล้อรถของเขา

ชายหนุ่มเจ้าของไร่ชารีบเปิดประตูรถออกมาด้วยสีหน้าที่ตื่นตระหนก ใกล้เคียง ๆ ที่เขาจอดรถมีรถตำรวจ
คันหนึ่งจอดอยู่ เขาเห็นแสงไฟฉายส่องวิบวาบอยู่ไม่ไกล เดวว่าที่นั่นน่าจะเป็นจุดที่พบร่างภรรยาสาวของเขา

พนารีบวิ่งไปตรงที่มีแสงไฟฉายนั้น และได้พบกับ ‘หมวดวิชัย’ ผู้ที่ติดต่อไปที่ไร่ชาแล้วเจอไอ้เปี้ยกผู้รับ
เรื่องข่าวการพบศพของชมดาว

ที่นั่นมีตำรวจยืนอยู่สามนาย ตำรวจนายหนึ่งกำลังใช้วิทยุสื่อสารเพื่อติดต่อรถพยาบาลมารับศพนั้น
ตรงพื้นที่ใกล้เคียง ๆ กับที่ตำรวจสามนายยืนอยู่ มีร่างผู้หญิงใส่ชุดนอนสายเดี่ยวสีน้ำตาลนอนเป็นร่างไร้วิญญาณอยู่

“ชมดาว! ชมดาว!” พนารีบรุดเข้าไปหมายจะเข้าไปกอดร่างที่ไร้ลมหายใจนั้น แต่ก็ถูกนายตำรวจนาย
หนึ่งกั้นท่าเอาไว้

“อย่าเข้าไปครับ เราต้องเก็บหลักฐานในที่เกิดเหตุก่อน ห้ามเข้าไปยุ่งกับศพเด็ดขาด”

พนาพูดอะไรไม่ออก เสียงแหบพร่าของเขาเอะแต่ร้องเรียกชื่อของชมดาวไม่หยุด ทั้งที่รู้ว่าร่างนั้นไม่
สามารถไหวติงหรือรับรู้อะไรได้อีกต่อไปแล้ว เขาไม่อยากจะเชื่อสิ่งที่เห็นนั่นคือเรื่องจริง น้ำตาลูกผู้ชายที่ไม่รู้ว่า
ได้พริ้งพลูออกมาแทบจะเป็นสายเลือดอย่างนี้ครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่มันไหลออกมาไม่หยุด หัวเข่าของเขาทรุดลง
กับพื้น มือของเขาข้างหนึ่งกำดินไว้แน่นราวกับว่าคนแรกที่เขาจะแค้นก็คือตัวของเขาเองที่ปล่อยให้ภรรยาของ
เขาจากไปอย่างรวดเร็วเช่นนี้

ที่โรงพัก

“ผมบอกแล้วไง ว่าผมก็ไม่รู้!” เสียงของพณาดังขึ้นพร้อมกับเสียงแก้วน้ำที่วางกระทบโต๊ะของพนักงานสอบสวนอย่างฉุนเฉียว พณาไม่เข้าใจว่าในขณะที่เขาเพิ่งสูญเสียภรรยาอันเป็นที่รักโดยที่ไม่ทันตั้งตัวอย่างนี้หน้าซำยังต้องมาตอบคำถามที่ตัวเขาเองก็ไม่ว่าจะตอบอย่างไร

“ผมเข้าใจคุณนะครับ แต่ผมเองก็ต้องทำตามหน้าที่ คุณคือคนที่คาดว่าได้อยู่กับผู้ตายก่อนที่จะมีคนพบศพของเธอที่อ่างเก็บน้ำนั้น เพราะฉะนั้นผมจึงต้องสอบสวนคุณตามกฎหมาย แต่ไม่ได้หมายความว่าเราจะตั้งข้อหาคุณตราบดีที่ยังไม่ได้ผลการชันสูตรว่าร่างกายของผู้ตายมีร่องรอยการต่อสู้หรือไม่หรือตายจากสาเหตุใด”

“ผมสาบานได้ ผมอยู่กับชมดาวก่อนหน้านั้นก็จริง แต่มันก็เป็นช่วงเวลาก่อนที่ผมจะหลับไป เมื่อคืนผมก็หลับลึกไม่รู้ตัวเลยว่าชมดาวออกไปจากห้องตั้งแต่เมื่อไหร่ด้วยซ้ำ” พณากล่าวพลางกับส่ายหัวและใช้มือบีบขมับเป็นการบ่งบอกว่าเขาเริ่มจะมีน้ำโนแล้ว

บทสนทนาของพณาและผู้หมวดเงียบไปชั่วครู่ มีเพียงเสียงเข็มนาฬิกาขยับติ๊ก ๆ ไปตามแต่ละวินาที

“เฮ้อ...” ผู้หมวดถอนหายใจเล็กน้อย เขาขยับเก้าอี้ให้เข้าตำแหน่งกับโต๊ะทำงาน และวางเอกสารแผ่นหนึ่งลงที่โต๊ะ “แต่เท่าที่ผมถามคนในไร่ของคุณมา ใคร ๆ ก็พูดกันนะว่าคุณกับผู้ตายมักมีปากเสียงกันบ่อย ๆ”

พณาทำเสียงจื๊าก่อนจะถามย้อนผู้หมวดกลับไป “หรือว่าผู้หมวดไม่เคยทะเลาะกับเมียล่ะ? ผัวเมียคูไหนก็ทะเลาะกันทั้งนั้นต่อให้รักกันปานไหน แต่มันไม่ได้หมายความว่าคนที่ผัวเมียทะเลาะกันบ่อยจะต้องจบลงด้วยกันเท่านั้นนี่ จริงไหมล่ะครับ?”

ผู้หมวดไม่ได้กล่าวตอบอะไร เพียงแต่จ้องตาของพณากลับ

“ถ้าอย่างนั้น คงต้องรอให้มีผู้หวังดีมาช่วยเป็นพยานให้คุณก็แล้วกัน ข้อสงสัยที่มัดตัวคุณจะได้จบ”

พณาพรวดลุกขึ้นยืน เขาเอามือสองข้างยันขอบโต๊ะเอาไว้ แล้วกล่าวขึ้นมา “ถ้าอย่างนั้น คุณก็รอดูก็แล้วกัน ว่าผมบริสุทธิ์”

จากนั้น พณาก็เดินออกจากห้องของพนักงานสอบสวนไป ทิ้งปมสงสัยเอาไว้ให้ผู้หมวดมองตามแผ่นหลังเขาอย่างเงียบ ๆ